

Devrim ve İşçiler¹

Corç Habaş

1970 Mayıs'ının ilk gecesi üç binden fazla yurttaş uluslararası işçi bayramını kutlamak için Cebel'l-Huseyn'deki² Avdet³ Kampı'nda, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin burada düzenlediği kalabalık bir törende bir araya geldi. Yoldaş doktor Corç Habaş bu törende işçi ve yurttaşlardan oluşan kitleye bir konuşma yaptı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkezî Enformasyon Dairesi, bu konuşmanın tam metnini yurttaşlara sunar.

Merkezî Enformasyon Dairesi

10 Mayıs 1970

İşçi yoldaşlar, yurttaş kardeşler,

Bu töreni işçi bayramını kutlamak için düzenliyoruz. Bazıları bize “sizinle işçilerin ne ilgisi var, gerilla faaliyetiyle işçilerin ne ilgisi var, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ile işçilerin ne ilgisi var?” diyebilir, aslında diyorlar da. Halk Cephesi'nin

¹ FHKC'nin kurucusu Corç Habaş'ın henüz 1970 gibi çok erken bir tarihte, o dönem gerilla hareketinin mukim olduğu Ürdün'ün başkenti Amman'daki Cebelu'l-Huseyn mahallesinde 1 Mayıs kutlamaları için toplanan halka yaptığı konuşmanın bir çevirisi olan bu metin, ilk kez dergimizin internet sitesinde 1 Mayıs 2024 tarihinde, dergimizin okurlarına İşçi Bayramı hediyesi olarak yayınlandı. Türkçeye ilk kez kazandırılan bu metni Arapça orijinalinden *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu üyesi Kutlu Dâne çevirdi.

² Hüseyin Dağı, Amman'da bir mahalle. (ç.n.)

³ Geri dönüş. Burada Siyonist işgal altındaki Filistin topraklarına dönüşü referans yapılıyor. (ç.n.)

bu bayramı, işçi bayramını kutlaması, kurtuluş mücadelesine dair siyasî hattı ve görüşü ile uyumludur. İşçi bayramını kutluyoruz çünkü inanıyoruz ki işçi sınıfı kurtuluş devriminin önderidir ve sadece onun teorisi, tavrı ve fikirlerine dayanarak zafere ve kurtuluşa ulaşmak mümkündür. Bu yüzden işçi bayramını kutluyoruz.

Yurttaş kardeşlerim! Bunlar, bizim işçi sınıfı hakkında söylediğimiz, yazdığımız, üzerine konuştuğumuz ve öncelikle işçi sınıfının devrimin maddesi olduğunu, ikinci olarak ise devrimin önderi olduğunu, ve işçilerin teorisi, tavrı ve fikirlerine dayanmaksızın kurtuluşun elde edilemeyeceğini özetleyen ifadeler bizim açımızdan soyut ifadeler midir? Soyut kelimeler midir? Sadece kendimizi eğlendirmek ve kitlelerin hislerini gıdıklamak için kitaplardan aldığımız soyut birtakım özetler midir?

Burada Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına, savaşçıları adına, siyasî örgütü adına ve merkez komitesi adına ilan ediyorum ki, söylediğim bu ifadeler bizim açımızdan retorik ifadeler değildir, kat'î suretle inandığımız bilimsel ve devrimci ifadelerdir, ilk olarak dünyadaki büyük devrimlerin deneyimleriyle, ikinci olarak Filistin'deki deneyimlerimizle ve üçüncü olarak da bugünkü durumla desteklenmektedir.

İşçi sınıfı neden devrimin maddesidir?

İşçi sınıfı neden devrimin öncüsüdür?

Neden sadece işçi sınıfının teorisine dayanarak devrim başarıya ulaşabilir diyoruz?

Devrim nedir?

Devrimin yüzlerce tanımı vardır, fakat bunların hiçbiri onun esas özünü değiştirmez. Tarihteki her devrim, sömürülenlerin, sömürülenlere karşı, mazlumların zalimlere karşı, yoksulların ve bahtsızların yoksulluklarına ve perişanlıklarına ve ızdıraplarına neden olanlara karşı bir devrimdir.

Tarihteki her devrim, ulusal veya sınıfsal baskıya karşı bir devrimdir. Eğer devrim buysa, o halde Filistin kurtuluş devrimine dair yaklaşımımız nedir? Kim, kime karşı baş kaldırıyor? Halkımızı sömürülenler kimlerdir ve sömürülenler kimlerdir? Tablo önümüzde açıktır kardeşler: 19. yüzyılın sonlarında kapitalist hareketin dünya çapında büyümesine yaslanan, dünya kapitalizmi ile ittifak kuran ve Yahudi kitlelere yönelen zulümden yararlanan Yahudi kapitalistler grubu, sermayesini geliştirebileceği ve sömürsünü yoksul sınıflar ve halk üzerinde sürdürebileceği bir proje planladı. Ayrıca dünya kapitalizmiyle ittifak kurarak Filistin'de bir Siyonist Yahudi devleti kurmayı planladı ve 1948'de vatanımızda emperyalizmin gücüne dayanarak düşmanımız olan İsrail devletini kurana kadar faaliyetlerini sürdürdü.

İsrail, Siyonizm ve emperyalizmin çıkarlarını ve nüfuzunu koruması için, halk kitlelerimizin kısıtlı kalması, isyan edememesi ve sömürüye karşı mücadele edememesi için, aramızda, halkımıza masadan kısıt veren bir sınıf bulunuyor. Bu sınıf, halkımızın ve hareketimizin elinin kolunun bağlanmasından sorumlu olan gerici kapitalistler sınıfıdır.

Filistin'in kurtuluş savaşında tablo açıktır: İsrail, Siyonizm, emperyalizm ve Arap gericiliği, bu, halkımızı ve halkımızın evlatlarını sömüren o İsraili, Siyonist, emperyalist, gerici, dörtlü ittifaktır.

Yurттаş kardeşlerim:

Bu sömürücü ittifakın karşısında ne var?

Anavatanlarından koparılan, sürülen Filistin halk kitlelerimiz de var, aynı tehlikeyle tehdit edilen sömürülen Arap halk kitleleri de. Ancak bu genel görünüm içerisinde, bu sömürden en çok zarar gören sınıfın işçi sınıfı olduğunu da ekleyelim. Bundan dolayı [işçi sınıfı] devrimin ateşidir, devrimin meşalesidir.

Bu sebeple işçi sınıfının devrimin maddesi olduğunu söylüyoruz. Neden işçi sınıfı? Cevap şu: Sömürücü topluluktan en sert biçimde zarar gören kesim işçi sınıfıdır. Çünkü işçi sınıfı hiçbir şeye sahip olmayan, üretim araçlarından herhangi birine sahip olmayan, sermayeye sahip olmayan, toprağa sahip olmayan, makineye sahip olmayan ve hiçbir şeyin kat’iyen sahibi olmayan sınıftır. Sahip olduğu sadece kolları, teri ve bedenidir. İnsanlık dışı sömürü koşullarında yaşamının tek yolu emek gücünü en düşük fiyata satmaktır. Her gün sömürünün baskısı altında yaşayan bu sınıf devrimin maddesidir, devrimin ateşidir, devrime önderlik edebilecek tek sınıftır.

Devrimin Maddesi ve Önderliği

Tel Aviv’deki kafe ve otel çalışanlarının ve ayakkabı boyacılarının %85’inden fazlasını oluşturan ve her gün onlarca defa “Arabim hemur” (Arap eşeği) tabirine maruz kalan evlatlarımız, İsrail içinde yaşayan işçi sınıfının evlatları, kuşkusuz bunlar devrimin maddesidir ve aynı zamanda önderliğidir.

Çiftliği olmayan, sermayesi olmayan, kolları dışında hiçbir şeyi olmayan, günlük ekmeklerini temin etmek için çalışma fırsatı bekleyen Gazze’deki evlatlarımız, bunlar devrimin maddesidir, devrimin önderliğidir.

Doğu Şeria’da⁴ [...]’⁵, kamplarda vatansız, serveti olmadan, sermayesi olmadan, üretim araçları olmadan, alın teri ile günlük geçimini sağlayan evlatlarımız, bunlar devrimin maddesidir, devrimin önderliğidir.

Eğer devrim mazlumların zalimlere karşı devrimiyse, sömürülenlerin sömürülenlere karşı devrimiyse, eğer devrim bu gerçeği, fakirlik ve sefalet gerçekliğini değiştirecekse, o zaman işçi sınıfı devrimin maddesidir, çünkü bu durumdan, bu sefaletten en çok zarar gören sınıftır. Ancak işçi sınıfının devrimin maddesi olduğunu söylememiz kâfi değildir. İşin gerçeği, işçi sınıfı Arap Filistin vatanımızda elli yıldır daima devrimin maddesi olmuştur. Bu sınıfın evlatları 1936 devriminde ölenlerdir. Bu sınıfın evlatları Filistin topraklarını her zaman kanlarıyla sulamış olanlardır. O halde, işçiler devrimin maddesidir demek yetmez, onların devrimin maddesi ve önderi olduğunu söylememiz gerekir.

36 devriminde⁶ işçi evlatları devrimin maddesiydi. Ancak devrimin liderliği,

4 Bugünkü sınırlarıyla Ürdün. 1948 ile 1967 arasında Batı Şeria ve eski adıyla Mavera-ı Ürdün, yani Doğu Şeria, Ürdün devletinin kontrolünde olduğu için, konuşmanın yapıldığı 1970’te artık Batı Şeria İsrail işgali altında olsa da bu ayırım yapılıyor. (ç.n.)

5 Baskıda çıkmayan ifade. (ç.n.)

6 Burada bahsedilen, Birleşik Krallık mandası altındaki Filistin’de 1936 - 1939 yılları arasında

devrim için ve hatta devrimcilerin kanı için pazarlık yapmak üzere Britanya sömürgeciliğinden fırsat ve işaret bekleyen feodal kapitalist ailelerden geliyordu. Devrimle ilgili tüm endişeleri, sömürgeciliğe bağlı bir kukla hükümet yaratmak için hükümet koltuklarına erişmekti, bu yüzden devrim başarılı olmadı.

Devrimin maddesi işçi sınıfıydı, fakat önderlik gerici sınıftan, kapitalist ve feodal sınıflardan yanaydı. Devrime önderlik eden aileleri biliyoruz, dolayısıyla devrim başarısızlıkla sonuçlandı. 36'dan sonra devrimin önderliğine ulusal burjuvazi ve sonra da küçük burjuvazi geldi, devrim başarılı olmadı. İşte bu nedenle şu andan itibaren işçi sınıfının devrimin önderi olmasını sağlamalıyız. Fakat biliyoruz ki, devrimde işçi sınıfının önderliği keyfi olarak sağlanamaz.

Bu sözler lafta kalacak, lakin işçi sınıfı lafta değil fiilen, somut bir biçimde devrimin başı ve önderi olana dek yıllar süren çaba, örgütlenme, seferberlik ve fedakârlıklar sonrasında bunu gerçeğe dönüştüreceğiz.

Saf birliği ve önderliğin kıymeti

İşçi yoldaşlarım:

İyi bilmelisiniz ki, bu önderliğin onsuz ulaşılamayacak bir kıymeti vardır. Önderlik etmek isteyenlerin önder vasfında olması gereklidir. İşçi sınıfı, maddi yaşamına ilişkin durumundan, fakirlik, sefalet ve sömürülme durumundan dolayı devrimin maddesidir ve devrime önderlik etmeye adaydır. Ancak üç koşul karşılanmadıkça bunun gerçekleşmesi olanaklı değildir:

İlk olarak: İşçi sınıfının kendi gerçekliğinin ve tarihteki rolünün bilincinde olması. İşçi sınıfının kim olduğunu ve nasıl bir rol oynayabileceğini bilmesi gerekir. İşçi sınıfının liderleri, bu sınıfın sınıf algısını geliştirmek için, her gün karşı karşıya kaldığı zulüm uygulamalarının daima farkında olana, kendisini yolundan saptırmaya ve sömürünün üzerini örtmeye çalışan tüm eğilimlerle mücadele edene dek çalışmalıdır. Bu bilinçlendirmeye dayanarak örgütlenilmesi gerekir.

İçinizden bir işçinin yapabileceği nedir? İçinizden on işçinin yapabileceği? Sendikalarınızdan biri ne yapabilir? Ne var ki işçi sınıfının tamamı, kenetlenmesiyle, kendisi için seferberliğiyle, örgütlenmesiyle ve Arap ve uluslararası işçi sınıfıyla ittifakına yaslanarak o an devrime önderlik etme yeteneğine sahip olur. Bu zahmetli bir yoldur ve işçi sınıfı bedel ödemedikçe önderliğe ulaşılamaz ve bu bedel çaba, yorgunluk, seferberlik, mücadele ve fedakarlıktır.

İşçi sınıfı, geri kalmış bu ülkedeki güçsüzlüğü ve sayıca az olması ve büyük işçi yığınları halinde mevcut olmaması nedeniyle, önderliğe giden zorlu yolunu kan ve fedakârlık ile kat etmek için bunu bilinç, örgütlenme ve hakiki bir mücadele ile telafi etmesi gerektiğini idrak etmelidir.

Bundan, işçi sınıfının devrimin maddesi ve önderi olduğunu söylememizden sonra, devrimin işçi sınıfının teorisi, işçi sınıfını seferber etme biçimi, tutumu ve fikirleri olmaksızın zafere ulaşamayacağını da söylememiz gerekir. Burada bazıları şöyle diyebilir: İşçi sınıfının kendisine ait bir teorisi var mı? Kendisine has fikirleri

gerçekleşmiş, vergi boykotu ve genel grevi de içeren, o dönemde giderek artarak Filistin'deki sosyal dengeleri tepetaktak eden, Siyonist göçleri ve Siyonistlerin Birleşik Krallık mandasınca kayrılmasını hedef alan, Filistin'in aslında ilk intifadası olan ayaklanmadır. (ç.n.)

var mı? Kendisine has bir davası var mı? Cevap: Evet, hiç kuşkusuz işçi sınıfının olaylara, mücadeleye, mevzilere ve seferberlik yöntemine dair kendine has bir bakış açısı vardır, çünkü her gün zulüm, fakirlik ve sefalet içinde yaşar. Bu halde yaşadığı için, örgütlenme konusunda kendine özgü bir bakış açısına sahiptir ve işçi sınıfının teorisi ve tutumuna dayanmadıkça devrimin zafere ulaşması olanaklı değildir. İşçi sınıfı, kurtuluş mücadelesi için daha açık ve daha ilmî bir vizyon sunar. İşçi sınıfı, kurtuluş mücadelesi için seferber olma yeteneği daha yüksek olan bir strateji sunuyor. İşçi sınıfı kurtuluş mücadelesi için özel bir savaş yöntemi sunuyor. İşçi sınıfı, kurtuluş mücadelesi için özel bir örgütlenme sunuyor. Bunlar işçi sınıfının kavramlarıdır. Bununla neyi kastediyoruz? Kurtuluş mücadelesine dair işçi sınıfının teorisi nedir?

İşçi sınıfı kuşkusuz ki burada düşmanlarının kim olduğunu belirleyerek kurtuluş mücadelesinin aynı zamanda ulusal bir mücadele ve bir sınıf mücadelesi olduğunu söylüyor. Bundan dolayı, işçi sınıfı düşmanlarını belirledikten sonra, artık bu savaşta yüz yüze geldiğimiz düşmanımızın yalnızca İsrail veya İsrail ve Siyonizm veya İsrail ve emperyalizm olduğunu söylemekle yetinmeyiz. [İşçi sınıfı] açıklığı ve bilimselliğiyle daha da ileri gidiyor ve diyor ki, burada, yurdumuzda, İsrail, Siyonizm ve emperyalizme ek olarak, sömürgecilikle ve Siyonizmle bağlantılı düşman kuvvetler de mevcuttur, bunlar düşmanımızdır. Bu gerçeği bilmeliyiz, zira eğer bilmezsek, mücadelemizin başarılı olması olanaklı değildir. İşçi sınıfı ve halk bu gerçeği öğrendiğinde, o zaman 36 ve 48'de olduğu gibi devrimin sırtından bıçaklanması ve durdurulması olanaklı olmayacaktır.

Mücadelenin ulusal bir mücadele olduğunu, şu anda İsrail'le karşı karşıya olduğumuzu, ve İsrail'e karşı tüm güçlerimizi bir araya getirmemiz gerektiğini, bu yüzden safımızı bir arada tutmamızın zarurî olduğunu söylüyorlar. Bu bizce mükemmel bir ifadedir. Peki nasıl aynı safta oluruz? Sömürenlerle sömürülenler aynı safta olamaz. Şehitlerimizin, işgal altındaki topraklarımızda [yaşayan] işçi sınıfının evlatlarının kanı ile yüz bin dinarlık gelinlik arasında birlik olması olanaklı değildir.

Sömürü varken, sömürenler ve sömürülenler varken, iç cephe nasıl güçlü olabilir?

Yurdumuzda büyük bir sömürünün olmadığını, büyük sınıf farklılıklarının bulunmadığını söylemek, tüm bu ifadeler boş, doğru olmayan ve bilim dışı ifadelerdir. Her gün sömürünün, berbat bir sömürünün varlığını, sömürenlerle sömürülenler arasında saf birliğinin olamayacağını haykıran onlarca örnek [vardır]. Saf birliği, sömürüyü ortadan kaldıran ve sonrasında da ulusal düşmana karşı saf birliği çağrısı yapan işçi sınıfının önderliğini gerektirir.

İşçiler 72 bin dinarın 12 bin dinarını alınca dünya hop oturup hop kalktı:

Sömürü yok. Nasıl sömürü olmaz? Ürdün Üniversitesi'nde bir keresinde yönetim kurulu toplantılarından birinde bir münakaşa cereyan etti. Gündemin ilk maddesinde yönetim kurulunun ve yönetim kurulu üyelerinin *telhuni*⁷ ve *tel*⁸ vb olarak aldıkları tahsisleri vardı. Yönetim kurulunun bu tahsisleri konusu tartışılırken, üniversitede yirmi yıl çalışmış, tam olarak hatırlamıyorum ama 12 veya 14 dinar alan basit bir

7 (التلهوني)

8 (التل)

görevli vardı. Bu görevli, yedi veya sekiz çocuğa baktığını ve ücretinin on sekiz dinara yükseltilmesini talep ettiğini söyleyen bir dilekçe sunmuş idi. Bunun olanaklı olmadığını, zira mezkûr görevlinin talebine olumlu yanıt verilmesi durumunda tüm çalışanların aynı talebi sunacağını söylediler. Sonra sömürü yok diyorlar! Onlarla bu sohbeti hemen bitirmek istedim. Sömürü yok diyorlar değil mi? Hepimiz “biriz”, sınıf farkları yok mu diyorlar? O zaman, mevzu çok basittir. Cebelu’l-Huseyn’deki, Cebelu’l-Luveybde’deki ve Amman’daki saraylarını bıraksınlar, yoksul halk gidip kısa bir süre bu saraylarda yaşasın. Kamplardaki ahali saraylara gittiğinde, saraydaki ahali kamplara geldiğinde, o zaman saf birliğini kabul etmeye hazırız, ama bunların hepsi boş laftır. Hepsı gerçeği çarpıtmaya çabalıyor. Gerçekler ise bize sömürünün var olduğunu, işçi sınıfının sömürülen sınıf olduğunu, dolayısıyla saf birliğinin de işçi sınıfı mefhumuna sahip olması gerektiğini söylüyor. Devrimin tüm sınıfları arasındaki saf birliğine işçi sınıfı önderlik ediyor ve bundan sonra saf birliğinde ve herkesin eşitliğinde ciddilerse, eğer samimiyseler, fazla paralarını gerilla faaliyetlerine, devrime ve tüm gerilla örgütlerine versinler. Bilhassa bu kapitalist sınıfın gerilla faaliyetine ne kadar katkı sağladığını biliyoruz. İş çok açık kılmak gerek. Şimdi gerillaların üslerine gidelim ve her savaşıyı ayrı ayrı alıp ona şunu soralım: Sen, ey yoldaş! Kimin evladısın? Senin ailen kim? Orada ne bulursunuz? Orada kapitalist sınıfın evlatlarını mı bulacaksınız? Oradakilerin hepsi işçi ve köylülerin evlatlarıdır, dolayısıyla işçi sınıfının kendine has teorisini ortaya koyma ve şunu söyleme hakkı vardır:

Filistin’in kurtuluş mücadelesi ulusal bir mücadeledir ama aynı zamanda bir sınıf mücadelesidir. Bunu söylerken, çıkarları sömürgecilikle bağlı, gerici bir feodal kapitalist sınıfın var olduğunu kastediyoruz. Bu sınıf devrimci güçlerden birisi olamaz, zira şüphesiz biliyorsunuz ki devrim emperyalizme karşı, Amerika’ya karşıdır. Sonra, [bir kapitalist] eğer bir Amerikan otomobil şirketinin, bir Amerikan sigorta şirketinin ya da bir Amerikan bankasının şubesi varsa, emperyalizm yenilgiye uğratıldıktan sonra bu kişinin devrimin yanında durması akla yatkın mıdır? Bunu açık bir biçimde tanımlamak istiyoruz: Bir sınıf var ve bu sınıf toplumun küçük bir kısmını oluşturuyor ve milyonlara sahip olan bu sınıfın alın teriyle ve yorularak değil, aksine, Amerikan kapitalizminin simsarları oldukları, yabancı şirketlerin acentelerine sahip oldukları, vatan hainliği yaptıkları ve boyun eğdikleri için ellerinde milyonlar var. Bu sınıf karşı devrimcidir. Bizimki hem ulusal ve hem de aynı zamanda sınıfsal bir mücadeledir, İsrail’in, Siyonizmin ve Amerikan emperyalizminin temsilcisi olduğu ulusal baskıya karşıdır, ama aynı zamanda çıkarları sömürgecilik ve emperyalizm ile bağlı olan feodal kapitalist büyük burjuva sınıfına da karşıdır.

Sizlere bu gerici kapitalist sınıfın yüzde 1’i geçmediğini, genişletilirse dahi yüzde 10’u geçmediğini söylemek isterim. Sonra, geriye halkımızın çıkarları sömürgecilik ve emperyalizm ile bağlı olmayan, bu yüzden devrimin düşmanı değil, devrimin güçlerinden biri olan %90’ı kalır. Ancak, eğer halkımızın tamamının kurtuluştan yana olduğunu söylersek (ki bu doğrudur), o zaman şunu söylemeliyiz ki, bu kitlesel tablonun tam ortasında, bu %90’ın seferberliğinin işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşmesi gerekiyor. Ve her onurlu insan, her onurlu aydın, avukat, doktor veya mühendis (burada onurlu ulusal küçük burjuvaziye kastediyorum) işçi sınıfının

önderliğinden gurur duymalıdır. Burada ulusal seferberlik doğrudur, burada aslında kitlelerimizin yüzde doksanını harekete geçirerek, işçi sınıfının önderliğinde, işçi sınıfı teorisi ve işçi sınıfı kavramlarına dayanarak ulusal baskılar karşısında saf birliğini oluşturmuş olduk.

Bu, her gün gözlememiz gereken birçok örnekten biridir. Bütün bu örnekler işçi sınıfı tutumu ile onun önderlik etmediği ve ortaya atmadığı ulusal tutum arasındaki farklılığa işaret ediyor. İşçi sınıfı her konuda radikaldir. Tam ve net olarak meseleleri ortaya koymak istediği gibi, devrimci seferberliğin tamamlanmasını da ister. Yani işçi sınıfı kavramları ve bunların dışında kavramlar vardır hep.

Örneğin, düşmanın kim olduğu mevzuuna bakalım. Bu kavramla ilgili olarak işçi sınıfı sadece düşmanın İsrail, Siyonizm ve emperyalizm olduğunu söylemekle kalmaz, aksine, düşmanın bir parçası olarak Arap gericiliğini de ekler. İşçi sınıfı mücadele yöntemi konusunda çok nettir ve siyasi mücadelenin yöntemine, yani protestolara, coşkuya, gösterilere ve benzeri siyasî mücadele biçimlerine ve bunlar aracılığıyla kurtuluşu elde edebileceğine güvenmez. Her gün zulüm yaşayan bu sınıf, Arap ordularının Filistin’i kurtarmasını bekleyemez. Neden bekleyemez? Çünkü her gün adaletsizlikle yaşıyor ve bu adaletsizlikten bir defada kurtulmak istiyor. İşçi sınıfı, halk kurtuluş savaşı yöntemini ortaya atarken ne diyor? Bu sınıf diyor ki, biz mazlumlarız, biz silahlanmak, savaşmak istiyoruz, düşman bizden daha güçlü ve bizim bir yıl, iki yıl, hatta on yıl feda etmemize bir engel yok. Ben de diyorum ki, hiç kuşkusuz işçi sınıfı zafer elde edene kadar bin yıl savaşmaya hazırız. Bunu sadece bu sınıf işçi sınıfı olduğu için söylemiyoruz. Mesele sözlerle ilgili değil. İşçi sınıfı mazlum olduğu için bunları ortaya koymak istiyor, bu zulümden kurtulmak istiyor. Bu mücadelesinde kaybedeceği bir şeyi yok, bu yüzden de savaşmaya gerçekten hazırdır.

İşçiler ve örgütlenme meselesi

Halk Cephesi’nin öne attığı kavramlar, havada asılı sofistike şifahî kavramlar değil: Bu kavramlar, radikal işçi sınıfının, meseleyi açık bir biçimde ortaya koymak isteyen, hattının niteliğini, seferberlik ve ayrıca örgütlenme yöntemini belirlemek isteyen tamamen net kavramlarıdır. İşçi sınıfı, örgütlenme yönteminde de kavramlara sahiptir. Sömürülen, köleleştirilen, mazlum bir sınıftır. Bu yüzden, kendi örgütünde bu sömürüye karşı gelmek ister. Bu yüzden işçi örgütünde üst düzey liderler, bürokratik liderler yoktur. İşçiler baskıya, zulme ve köleliğe karşı isyan ederler. Bu yüzden, örgütlenmeleri de demirdendir, demokratik yoldaşlık münasabetlerine dayalıdır.

İşçi sınıfının her şey için kendi kavramları vardır: Tefekkürde, mücadelenin analizinde, düşmanı tanımlamada, seferberlik yöntemini belirlemede, halk kurtuluş savaşı sloganını tanımlamada, örgütünün doğasında ve siyasî tutumlarında.

Bu konu 10 Şubat 1970 tarihinde⁹ tamamen netleşti. O gün işçi sınıfı ve tüm yoksul kitleler ne diyordu? Hepsi nasıl hissetti? Diğerlerinden daha yurtsever oldukları

⁹ Münih’teki olimpiyatlar sırasında, Filistinli gerillaların silahlı eylemler gerçekleştirdiği tarih kastediliyor. (ç.n.)

için değil, istisnaî koşullarda yaşadıkları için.

10 Şubat 1970 günü her biri kendisine “Ülkemden kovuldum ve yirmi yıl kamplarda, yoksulluk ve hastalık koşullarına, yetersiz sıhhi hizmetlere ve işsizliğe katlanarak yaşadım” diyordur. Muhtemelen, “İlk çocuğumu ilaç bulamadığım için kaybettim, ve ilk defa önümde gerilla faaliyeti denen bir şey var ve içimdeki bu umudu öldürmek mi istiyorsunuz?” diyordur. Onlarca yıl zulüm altında yaşayan bu yoksul kitleler, 1936’da bıçaklandılar, 1948’de bıçaklandılar ve yirmi yıl boyunca utanç ve yoksulluk içinde, kamplarda bir hayat yaşadılar. Gerilla faaliyetinde kurtuluş için bir umut ışığı gören bu kitleler, 10 Şubat günü Amman’ın her sokağında devrimi savunmak ve korumak için ölümüne savaşmaya kararlıydı. Bu, işçi sınıfının tutumudur.

Biz buraya alkışlamaya değil, meselelerimizi tam bir açıklıkla anlamaya ve ortaya koymaya geldik. Bize yalnızca işçi sınıfının önderlik edebileceğini söylemek istiyorum. Bu nedenle çıkarları sömürgecilikle değil halkının çıkarlarıyla bir olan çiftçinin, öğrencinin, avukatın ve esnafın işçi sınıfının liderliğini desteklemesi ve yanında yer alması gerektiğini söylemek istiyorum. Bu destek, içinde bulunduğu koşullar ve günlük yaşamıyla zaferi elde edebilecek tek sınıfın işçi sınıfı olmasının bir sonucudur. İşçi sınıfının tavrını ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Joseph Sisco’nun ziyaretine karşı yapılan gösterilerde izleyebiliyoruz. Ortalama milliyetçi tutum ile yurttaşların kendisine işaret etmesini ve onu önderi olarak görmesini sağlamış bulunan işçi sınıfının tutumu arasındaki fark netti. Arzuladığımız bu tutum, işçi sınıfının tutumu ve işçi sınıfının teorisidir. O halde işçiler devrimin maddesi ve önderleridir. İşçilerin tutumları, kendisine yaslanarak devrimin zafere ulaşabileceği tek teoridir.

Size son bir noktayı vurgulamak istiyorum. İşçi sınıfı, sertliği ölçüsünde de, konumundan dolayı ilmîdir, çünkü zafere açtır. Zafere yönelik bu gerçek istek, onun mücadeleyi açık ve bilimsel bir şekilde görmesini zorunlu kılar. Bu yüzden, Filistinli ve Arap kitlelere işçi sınıfının önderliği, maceracı ve bilim dışı bir önderlik olamaz. İşçi sınıfı savaşta kendi önderliği için mücadele eder ve önderlik pozisyonunu aldığı anda, tüm ulusal sınıfları kurtuluş devrimi için seferber etme konusunda çok istekli olacaktır. Dolayısıyla bu önderlik köylülerin, işçi sınıfının kendisinin ve ulusal küçük burjuvazinin önderliği haline gelir. Bu sebeple, devrimin tüm güçlerini tam olarak seferber ederek gerçek düşmanına karşı zafer kazanmaya gerçekten heveslidir.

Dolayısıyla işçi sınıfı devrimciliğinde sert olduğu gibi ilmîdir de, zira sömürüyü bitirmek ve zafer kazanmak istemektedir.

Kitlelerin önündeki üç mesele

Kardeşlerim, kurtuluş mücadelesinin ana hatlarının net olması gerektiği ölçüde, zaman zaman devrimin meseleleri ve her dönemde karşılaştığı sorunlar da zihinlerimizde net olmalıdır. Bu dönemde işçi sınıfının ve zafere ulaşmak isteyen halk kitlelerimizin üç temel meseleyi idrak etmesi gerekmektedir:

Birinci olarak: gericiliğe karşı gerilla savaşının sürdürülmesi meselesi.

İkinci olarak: Birleşik komuta meselesi

Üçüncü olarak: İşgal altındaki bölgedeki çatışmalar ve bunların yoğunlaştırılması

Devrimin zaferi için bu üç konuyu kitleler idrak etmeli ve günlük olarak izlemelidir.

Halk Cephesi’nin açığa kavuşturmak istediği ilk meseleyle ilgili olarak, 10 Şubat’tan sonra gerçekleşen bu ateşkes gerici yönetimin¹⁰ kendisi tarafından mayınlanan bir ateşkestir, bu otorite suskunluk halindedir, ancak devrimi hedef almak ve tasfiye etmek üzere planlar yapmaktadır. Sadece kitleler ve onların bu komplolara dair bilinci aracılığıyla bu komploları engelleyebileceğimizi ve 10 Şubat’tan bu yana yönetimin şeklen geri çekildiğini ve yumuşak sözler söyleyerek gerilla faaliyeti ile ordu arasında birliği öne çıkardığını söylüyoruz. Fakat gerçek böyle değil ve bizi artık kandıramazlar. Aklımızı kullanmak ve somut olarak, gördüğümüz şekliyle hüküm vermek istiyoruz: Gerçekleri incelediğimizde, yönetimin 10 Şubat’tan bu yana gerilla hareketi için alçakça planlar yaptığını görüyoruz. Halk Cephesi ve bir başka gerilla örgütü daha bunu gördü, gerici yönetim tarafından Batılılar için, gerilla hareketine saldırı amacıyla hazırlanan planı ortaya çıkardı. Burada ayrıntıları konuşmaya vakit yok.

[Ürdün] idaresi, ordunun, güvenlik güçlerinin, muhaberâtın ve askerî istihbaratın dışında özel bir aygıt oluşturdu. Buna çok yüksek bir özel bütçe ayırdı ve bu aygıtı bölümlere ve şubelere böldü. Bunların hepsi gerilla faaliyetine gerçek bir kötülük ve düşmanlığa işaret eden planlar. Biz bu sözleri yönetime hakaret olsun diye söylemiyoruz, aksine bu aygıttan kimin sorumlu olduğunu, bu aygıtın hangi emire bağlı olduğunu, temel unsurlarını, her bir bölümünü, her birimini, çalışmalarını biliyoruz. Bu aygıtın başındaki kişi, Prens Ali bin Nayef’le bağlantılı olan reis Abdulkerim Ömer’dir ve önümde baş yardımcılarının isimlerinin yer aldığı bir liste bulunmaktadır. Bu insanlar büyük bir plan üzerinde çalışıyorlardı ve bunların bazıları şu an gerilla şubesinde, bazıları medya faaliyetlerinde ve siyasî faaliyetlerde. Yani halkçı çizgide çalışan devrimciler olmak istiyorlar! Bu şube bu konuda uzmanlaşmış durumda. Kuşkusuz bazıları “Devrimci Bilinçlendirme Komitesi” adına imzalanan bildirimleri görmüşsünüzdür. Bu bildirimleri okursanız bu insanların halk safları arasında yaydığı zehri göreceksiniz.

Bu şube, gerilla faaliyeti ilgili kuşkuları sürekli artırıyor ve ordunun gerilla eylemine olan nefretini yükseltmek için Filistin ve Ürdün arasındaki nefreti kışkırtıyordu. Gerilla üslerini, her bir üsteki gerilla sayılarını ve buralardaki silahları izlemeye ayrılmış başka bir şube daha vardı. Örneğin bir birimde emekli bir subay ve yirmi yardımcısı var ve bunların görevi gerillaların herhangi bir hareketini rapor etmek ve tüm üsleri incelemek. Suikastlar ve kaçakçılık için birer şube daha var. Bu plan, insanlara saldırmak ve gerilla faaliyetlerine zarar vermek için gerilla adına insanları silah altına almaya dayanıyor, ardından gerilla faaliyetiyle ilgili bir velvele koparılıyor ve bunu da gerilla faaliyetine saldırmak için bir gerekçe olarak kullanıyorlar. Yaptıkları itirafların sadece başlıklarını belirtmek istiyorum; suikastlar ve ardından tutuklamalar, söylentilerin ve yalan haberlerin

10 Konuşmanın yapıldığı 1970 yılının Eylül ayında yaşanan olaylara kadar Filistinli gerillaların mukim bulunduğu Ürdün kastediliyor. (ç.n.)

yayılmaması, halkın yüreğine korku salınması, silahlı mücadele adı altında insanların tutuklanması, ordunun izlenmesi ve gerilla örgütleri ve vatandaşların hareketlerini ve bağlantılarını izlemek, direniş hareketini izlemek ve gerilla hareketlerine mensup örgütlerin yerlerini, üslerini ve üye sayılarını bilmek, yönetim taraftarlarına silah dağıtmak, terörü derinleştirmek, iki yakının¹¹ sakinleri arasında anlaşmazlık çıkması, duvarlara slogan yazılması, “Devrimci Bilinç Komitesi” adına bültenler çıkarılması, poster basılması ve dağıtılması, üye veya işe alınan kişinin elde ettiği tüm bilgileri günlük olarak raporlaması. Gerici yönetimin kendi adamlarına vermek istediği en önemli noktalar bunlardı. Sizi temin ederim ki bu, gericiliğin ve onun babaları olan CIA’nın basit bir nüshasıdır. Bu ülkedeki kurumların ve şirketlerin rolünü biliyoruz: Mesela bir İngiliz Bankası’nın üstündeki ticari kurum nedir, ne yapar? Cebel Amman [mahallesindeki] Ortodoks Kulübü’nün arkasında bulunan binayı ve ne işe yaradığını biliyoruz ve Cebel Amman’daki ve Amman’daki tüm saklanma yerlerini ve ne işe yaradıklarını biliyoruz.

Son zamanlarda Halk Cephesi, İsrail ile doğrudan işbirliği yapan grupları tutukladı. Bu işbirliğinin amacı insanları Gazze ve Batı Şeria’dan Ürdün’e kaçırmaktı, zira İsrail’in hedefi en fazla sayıda yurttaşımızdan kurtulmak. Bu görevi kolaylaştıran bir kişi var, bu şahıs emirlerden biri ve adı Hüseyin bin Zeyd veya Zeyd bin Hüseyin ve Batı Şeria’dan veya Gazze Şeridi’nden kaçan her vatandaş için 9 dinar alıyor ve haftada yaklaşık 80-100 yurttaş bu şekilde kaçıyor.

Gericiliğe karşı mücadele

İlk konumuza dönüyoruz. Bizim, kitlelerin ve işçi sınıfının boynunda bir güven meselesi var. Bu konu gericiliktir. Gericilik daima hareket halindedir, bu konuda sözlere değil eylemlere inanmak zorundayız. Biz Halk Cephesi olarak eylemlerden başka bir şeye inanmıyoruz. Bu anlamda da yönetimin tüm eylemleri hâlâ gerilla faaliyetine saldırıya işaret ediyor. Buna karşı kitlelerin, gericiliği dar bir köşeye hapsedip, tekrar gerilla hareketine saldırı fikrine dönmeyeceği hale gelene kadar bilinçlerine dayanarak uyanık olması, gerilla hareketinin etrafını sarması, her şeyi göze alarak onu koruması, bir işaretle sokağa inmesi gerektiğini söylüyoruz. Şimdi iç çekişmelerin zamanı değil diyorlar, biz ise diyoruz ki “11 Nisan savaşını kim başlattı? Peki Ürdün’deki 10 Şubat savaşını? Nisan 69’da Lübnan’daki savaşını kim başlattı? Peki ya Lübnan’daki Mart savaşını?” Kuşkusuz gericilik. Gerilla faaliyetine saldırı pozisyonu alan ve saldırıyı planlayanlar gericilerdir ve biz Filistin Halk Kurtuluş Cephesi olarak diyoruz ki, asıl arzumuz ve çabamız işgal altındaki topraklarda saldırı ve mücadele üzerinde yoğunlaşmalıdır. Ancak aynı zamanda gericilerin gerilla faaliyetlerini yok etmeye yönelik her girişimine şiddetle karşılık vereceğiz.

Kitlelerin sorumlu kılınması için önlerine getirilmesi gereken bir konu daha mevcut. Çünkü devrimden kitleler sorumludur. Bu nedenle kitlelere gerçeklerin anlatılması gerekiyor ki devrimi korumadaki görev ve rollerini bilsinler. Bu konu

11 Kastedilen yakalardan (ضفة) biri, batıdaki, bugün sıklıkla adını duyduğumuz Batı Şeria, yani Filistin ve Ürdün’ü ayıran nehrin batı yakasıdır. Diğeri ise Ürdün tarafı, yani doğu yakasıdır, Ancak bu ikinci ifade aynı sıklıkta kullanılmamaktadır.

gerilla örgütleri arasındaki ilişkilerdir. Konsolide bir liderlik ve bu pratiği devam ettirmek ve sürekli büyümeye teşvik etmek konusu. Kitleler ve onların uyanıklığı, onların denetimi, etkileşimi, bu pratiğin haberlerinin peşine düşmeleri olmaksızın, bu pratiğin kazanmasını garanti altına alamayız. Bu başarıyı garanti altına almayı sağlayacak tek koşul, tüm örgütler ve bunların liderlerinin, kitlelerin öncelikle birleşik bir önderliğin pratiğini, ikinci olarak da bu sayede başarılı olmasını ve öncekinden daha gelişmiş yapıya bürünmesini istediklerini bilince çıkarmasıdır. Üçüncüsü, Halk Cephesi olarak Filistin sahasındaki tüm gerilla örgütlerinin bizim nazarımızda ulusal örgütler olduğunu ilan ediyoruz. Düşmanın kim olduğu gibi konularda bu örgütlerden ayrılıyoruz. Bir tanım sunuyoruz ve muhtemelen bunu her örgüt sunmamakta. Örgütlenmenin biçiminde ve siyasî duruşlar anlamında da farklılıklar mevcut, ama bütün bunlara rağmen bu örgütlerin hepsi ulusal örgütlerdir. Bunların savaşçıları çoğunlukla bugün bayramını kutladığımız işçi sınıfının mensuplarından oluşuyor. Bu yüzden, Halk Cephesi olarak, biz, El-Fetih, Es-Saike (Yıldırım Kuvvetleri)¹², FDHKC, El-Ensar Güçleri, Mücadele Cephesi ve diğer tüm örgütler aynı saftayız diyoruz. Sömürgeciliğin, gericiliğin ve İsrail’in bu safı parçalamasına izin vermeyeceğiz. Bu safta farklı bakış açıları var, sürekli diyalog ve farklı projeler var. Biz Halk Cephesi olarak, mücadeleye hizmet eden gerçek bir ulusal birliğin sağlam temellerle sağlanması gerektiğine inanıyoruz ve bu temelleri attığımızda, mücadelenin ve siyasî eylemin gerçek anlamda tırmanmasına yol açacak etkili, ilerici ve devrimci bir ulusal birlik istiyoruz.

Bu nedenle, mücadelenin stratejik siyasî temel hatlarını sürekli netleştiren, ilerici bir siyasî programın olmasının gerekli olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca, bu örgütlerin devrime katkıda bulunmaları için uygun iklimin doğması amacıyla, birleşik önderlik içindeki ilişkilerin açık ve tüm örgütler arasında denk olması gereklidir.

Bunu savunmak kitlelerin görevlerindedir. Bazıları birleşik önderliği FKÖ’nün ayrılmaz bir parçası olarak anlamış olabilir, bu da bizim önceki deneyimlerden hiç istifade etmediğimiz anlamına geliyor ve söz konusu olan eski biçimin Filistin hareketine istediği genişlemeyi sağlamadığını biliyoruz. Bu nedenle, birleşik önderlik eski biçimlerden daha gelişmiş olan yeni bir biçimi, bir siyasî programa ve bir iç nizâma dayanarak, örgütler arası işbirliği iklimi ve farklı faaliyet yönlerini temsil eden programlar bakımından oluşturmalıdır. Dolayısıyla, Halk Cephesi’ne ait üsler de dahil olmak üzere, üsler ve kitleler, birleşik komuta çalışmasını geliştirmek ve bu pratiğin başarıya ulaşması için sürekli baskı yapmalıdır.

Örgütsel ve siyasî muhteva anlamında hakiki bir değişiklik yapılmaksızın, örneğin küçük bir ulusal meclisin, bir merkez komitesinin veya birleşik bir liderliğin olması gerektiğini söylemek, değersiz bir ifade olur.

Dolayısıyla bu pratiğin kitlelere ait olduğunu ve bu nedenle başarılı olmaları için onların istekli olmaları gerektiğini kabul ediyoruz.

Konuşmamı nihayetlendirmeden önce sizi temin ederim ki, tüm örgütlere bakış açımız, bunların ulusal örgütler olduğu, aynı meseleyi yaşayan tek bir halkın evlatları olduğu yönündedir. Kuşkusuz, tüm örgütlerin üslerinin temel unsuru işçi sınıfının üyeleridir. Tüm örgütlerle işbirliğine dayalı ilişkileri sürekli olarak

12 Baas’a yakın bir Filistin örgütü. (ç.n)

kurmalıyız. Ütopik ya da hayalperest olmak istemiyoruz: Bu işbirliği içerisinde devamlı olarak farklı bakış açıları ve bunları daha devrimci fikirlere sürükleyen kitleler olacaktır, ta ki tüm siyasî örgütler ve kitle örgütleri ve tüm teorik faaliyetler bunları benimseyene kadar. Bunların hedefi, mücadeleyi desteklemek olmalıdır.

Gericiliğe ve devrimin aracı sorununa karşı her türlü bilinçlendirme ve yanıt, mücadelenin hizmetine adanmalıdır. Bu üç meselenin kitleler tarafından desteklenmesi ve benimsenmesi gereklidir. Dolayısıyla kardeşlerim, İşçi Bayramı bizim açımızdan görevlerimizi daha net görebilmemiz, yaşadığımız stratejik hususları gözden geçirmemiz için bir fırsattır.

Yaşasın devrimin maddesi ve önderi işçi sınıfı!

Yaşasın Arap devriminin bir parçası olan Filistin devrimi!